

Αρχιεπίσκοπος: “Η ιερωσύνη είναι μια πορεία σε τεντωμένο σχοινί”

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Την Κυριακή 27 Οκτωβρίου προέστη του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών [Κ.Κ. Ιερώνυμος](#) στον Ιερό Ναό Αγίου Ιωάννου Κυνηγού οδού Βουλιαγμένης.

Κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας τέλεσε την εις Διάκονον χειροτονία του μοναχού π. Ιερωνύμου Καραπιδάκη.

Στην προσφώνηση του νέου Διακόνου ο Μακαριώτατος, μεταξύ άλλων, είπε: Πρόκειται για έναν νέον άνθρωπο, που τον γνωρίζω έδω και αρκετό καιρό.

Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς γνωριμίας, ἐξετίμησα τὸ ἐκκλησιαστικό του ἥθος, τὴν ἀφοσίωσή του στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωή, τὴν ἐπιμονή του στὴ φιλομάθεια. Πρὸ

ὀλίγου καιροῦ ἔλαβε καὶ τὸ πτυχίο του ἀπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ὅλα αὐτὰ παραπέμπουν στὴν οἰκογένειά του, στοὺς ἄξιους γονεῖς του, ποὺ μὲ στοργὴ καὶ ἀγάπη τὸν μεγάλωσαν καὶ σήμερα τὸν καμαρώνουν ἀνάμεσά μας, μαζὶ μὲ μᾶς.

Ἀγαπητέ μου πατέρα ἱερώνυμε,

ἀγαπητοὶ μου χριστιανοί, στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία, ὅλα τὰ ἱερὰ μυστήρια τελοῦνταν ἐντὸς τῆς θείας Λειτουργίας. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ὅμως, ὅλα ἀποσυνδέθηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἱερὸ μυστήριο τῆς Ἱεροσύνης. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ σκεφθοῦμε ὅτι τοῦτο δὲν ἦταν τυχαῖο.

Στὴν ὀρθόδοξη παράδοση, ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ μία χειροτονία ἐπισκόπου, ἱερέως, διακόνου ἐκτὸς τῆς θείας Λειτουργίας. Ἡ Ἱεροσύνη παραπέμπει πάντοτε στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ Χριστός, μετὰ ἀπὸ τὴ Σάρκωσή Του, δὲν νοεῖται χωρὶς καὶ τὴν ἀνθρώπινη φύση Του. Δὲν νοεῖται χωρὶς τὴ Σύναξη τῶν πιστῶν, τὴν Ἐκκλησία.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἱεροσύνη εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴ διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, εἴτε μέσα ἀπὸ τὸ λειτουργήμα τοῦ διακόνου, εἴτε τοῦ ἱερέα, εἴτε τοῦ ἐπισκόπου. Βεβαίως, μέσα στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας διαμορφώνεται μία συγκεκριμένη ἱεραρχία, τὸ κέντρο τῆς ὁποίας εἶναι ὁ ἐπίσκοπος σὲ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία. Γιὰ παράδειγμα, ὁ ἱερέας δὲν μπορεῖ νὰ τελέσῃ τίποτε χωρὶς νὰ μνημονεύσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐπισκόπου.

Ἡ χειροτονία λοιπὸν σήμερα τοῦ ἀδελφοῦ μας Ἱερωνύμου εἰς διάκονον μᾶς ὁδηγεῖ στὶς παρακάτω σκέψεις. Πρὶν λίγο, συνδέσαμε τὴν Ἱεροσύνη μὲ τὴ θεία Λειτουργία καὶ τὴ διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Διακονία ὅμως σημαίνει φροντίδα, ὑπηρεσία, βοήθεια, ἐξυπηρέτηση, μέριμνα. Καὶ τὸ μοναδικὸ τέλειο πρότυπο διακονίας καὶ διακόνου εἶναι μόνον ὁ Χριστός, μὲ βάση τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ διαφέρει αὕτῃ ἡ διακονία ἀπὸ τὶς ἄλλες διακονίες, μέριμνες, φροντίδες, ἐξυπηρετήσεις, ποὺ παρέχουν ἡ Πολιτεία καὶ οἱ κοινωνικοὶ θεσμοί; Ὑπάρχει διαφορὰ; Ὑπάρχει, καὶ τὴν εἰδοποιὸ διαφορὰ τῆς διακονίας αὐτῆς τὴν ἀποκαλύπτει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὰ λόγια του. «Δὲν ἦρθα γιὰ νὰ διακονηθῶ ἀλλὰ γιὰ νὰ διακονήσω». «Ἦλθα γιὰ νὰ χαρίσω αἰῶνια ζωὴ καὶ περισσεύμα ζωῆς».

Στὴ λεγόμενη Ἀρχιερατικὴ Προσευχὴ στὸ Κατὰ Ἰωάννην εὐαγγέλιο, στὸ 17ο κεφάλαιο, ὁ Χριστὸς μᾶς ἀποκαλύπτει τὴ σχέση Του μὲ τὸν Πατέρα Του καὶ τὴ σχέση Του μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐκεῖ ἀναγγέλλει στοὺς μαθητὲς Του καὶ τοὺς προετοιμάζει γιὰ τὴν ἀποστολὴ τους, μὲ τὸ νὰ τοὺς μυσταγωγῇ στὴ δική Του ἀποστολή, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὸ νὰ δώσῃ ζωὴ στοὺς ἀνθρώπους. Ἐκεῖ

ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ ἀποστολή Του ὡς Θεανθρώπου ἦταν νὰ δώσει «ζωὴν αἰώνιον» στοὺς ἀνθρώπους, γνωρίζοντας τοὺς μαθητὲς Του μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα Του. Καὶ ἡ αἰώνια ζωὴ εἶναι προέρχεται μόνον ἀπὸ τὸν Θεό. Καὶ συνεχίζει ὁ Χριστὸς νὰ προσεύχεται στὸν πατέρα Του, λέγοντας ὅτι: «Φανέρωσα τὸ ὄνομά σου στοὺς μαθητὲς ποὺ ἐστὶν ἀπέσπασες ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμο». Καὶ παρακάτω: «Ὅπως ἔστὶν ἀπέστειλες ἐμένα στὸν κόσμο, ἔτσι κι ἐγὼ ἀπέστειλα τοὺς μαθητὲς μου στὸν κόσμο».

Ἐπομένως, ἡ ἀποστολή τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν διαδόχων των εἶναι νὰ χαρίσουν ζωὴ στὸν κόσμο. Θάμποροῦσε ὅμως κάποιος νὰ ρωτήσει: «Δὲν ἔχουν ζωὴ οἱ ἄνθρωποι;».

Βεβαίως ὑπάρχει μία βιολογικὴ ζωὴ. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς μιᾶς γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ. Ἡ πρωταρχικὴ κλήση τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο γιὰ αἰώνια ζωὴ δὲν πραγματοποιήθηκε λόγω τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος.

Ἀπὸ τότε, ὁ κόσμος καταδυναστεύεται ἀπὸ τὴ φθορὰ καὶ τὸν θάνατο. Ἡ φθορὰ καὶ ὁ θάνατος ἐκδηλώνονται καὶ μὲ τὸν τερματισμὸ τῆς βιολογικῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ διατάραξη τῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων μὲ τοὺς συνανθρώπους μας καὶ τὸ περιβάλλον. Αὐτὸ ἐκφράζεται στοὺς πολέμους, στὶς καταστροφές, στὶς ἀρρώστες, στὸ μῖσος καὶ τὴν κακία ποὺ μᾶς ταλαιπωρεῖ. Τότε εἶναι ποὺ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει νόημα.

Σὲ αὐτὸν τὸν κόσμο ὅμως, ὁ Χριστὸς ἔρχεται γιὰ νὰ δώσει ζωὴ στὸν ἄνθρωπο καὶ νόημα. Ἀλλὰ αὕτῃ ἡ αἰώνια ζωὴ καθαυτὴν ταυτίζεται μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ εἴσοδος στὴ Βασιλεία Του ὅμως προϋποθέτει τὴ μετάνοια: «Μετανοεῖτε· ἡγγικεν γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Ἡ μετάνοια εἶναι μία στάση ζωῆς, μία μεταστροφὴ πρὸς τὴν ἀλήθεια. Γιὰ μᾶς ἡ ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός. «Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ». Ἡ στροφὴ λοιπὸν αὕτῃ πρὸς τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν Χριστὸ συγχωρεῖ κάθε προβληματικὸ παρελθόν μας. Ἐπομένως, ἡ ἀποστολή τῆς ἱεροσύνης κυρίως εἶναι νὰ ἀναγγέλλει στὸν κόσμο πῶς θὰ ζήσει αἰώνια. Μία αἰωνιότητα, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ αὐτὴν τὴ ζωὴ, ἐὰν τηροῦμε τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ κύρια καὶ πρωταρχικὴ ἐντολή τοῦ Χριστοῦ εἶναι: «Νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ὅπως σᾶς ἀγάπησα ἐγώ». Καὶ ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποία μᾶς ἀναγγέλλει ὁ Χριστός, δὲν σχετίζεται μὲ τὸ νὰ ἀγαπᾶμε ἐκείνους ποὺ μᾶς ἀγαποῦν μόνον, ἀλλὰ νὰ ἀγαπᾶμε καὶ νὰ συγχωροῦμε ἐκείνους ποὺ μᾶς μισοῦν.

Οἱ ἱερεῖς, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ἀντίστοιχα, καλοῦνται μέσα ἀπὸ τὴν καθημερινότητά τους νὰπροβάλλουν αὐτὸν τὸν τρόπο ζωῆς τοῦ Χριστοῦ.

Ὅμως, ἐπειδὴ εἴμαστε ἄνθρωποι, συχνὰ ἀποτυγχάνουμε. Ἡ προοπτικὴ καὶ ὁ τρόπος λειτουργίας τῆς ἱεροσύνης, ποὺ περιγράψαμε, συχνὰ ἀδυνατίζει ἀπὸ τὶς δικές μας ἀνθρώπινες ἀδυναμίες.

Γι' αὐτό, ἡ μέγιστη μάχη κάθε χριστιανοῦ, καὶ ιδίως κάθε ἱερωμένου, βρίσκεται στὸ νὰ δίνει προτεραιότητα ὄχι στὸ δικό του θέλημα, ἀλλὰ στὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως λένε οἱ μεγάλοι ἀσκητές, γιὰ νὰ συμβεῖ αὐτό, νὰ βάλεις δηλαδὴ σὲ προτεραιότητα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ κι ἔτσι νὰλάβεις πνεῦμα Χριστοῦ, πρέπει νὰ δώσεις αἶμα.

Ἀγαπητέ μου πατέρα ἱερώνυμε,

ὅπως θὰ ἔχεις ἤδη καταλάβει, ἡ ἱεροσύνη εἶναι μία πορεία σὲ τεντωμένο σκοινί, εἶναι μία σχοινοβασία, ἰδιαιτέρως στοὺς ρευστοὺς καὶ ἀβέβαιους καιροὺς μας. Καὶ ὁ μόνος τρόπος νὰ τὴν ὑπηρετήσεις πιστᾶεἶναι μέσω τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς ταπείνωσης.

Αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὅσο μπορεῖς, κράτησέ τις μέσα στὴν καρδιά σου καὶ εἶμαι σίγουρος ὅτι, παρὰ τὶςὅποιες ἀντιξοότητες ποὺ ἀναπόφευκτα θὰ δοκιμάζεις, νὰ ἐπιμένεις νὰ ἐπιλέγεις πάντοτε τὸ θέλημα τοῦΘεοῦ ἀπὸ τὸ ὅποιο δικό σου θέλημα.